

СКЛАДОВІ СИЛАБУСУ ОСВІТНЬОГО КОМПОНЕНТУ «Консультування в освітньо-професійній сфері (дорадництво)»

I. Основна мета засвоєння курсу

Метою викладання навчальної дисципліни «Консультування в освітньо-професійній сфері (дорадництво)» є формування у здобувачів вищої освіти системи знань і навичок з консультування в освітньо-професійній сфері (дорадництва).

II. Місце освітнього компонента в програмі підготовки фахівців певної спеціальності/освітньої програми.

Освітній компонент «Консультування в освітньо-професійній сфері (дорадництво)» дозволяє набути студентам додаткових фахових компетенцій при опануванні циклу освітніх компонентів професійної підготовки.

III. Завдання освітнього компонента

Основним завданням вивчення дисципліни «Консультування в освітньо-професійній сфері (дорадництво)» є підготовка висококваліфікованих фахівців високого рівня до консультативної діяльності в освітньо-професійній сфері.

IV. Основні знання та уміння, яких набуває студент після опанування даного освітнього компонента

Студенти повинні знати:

- визначення понять з дорадництва;
- базові положення про роботу дорадчих служб;
- сучасні моделі управління та адміністрування, а також міжнародний досвід при проектуванні та реорганізації управлінських та загально-організаційних структур в освітньо-професійній сфері;
- теоретико-методологічні та прикладні аспекти дорадництва.

Студенти повинні вміти:

- розв'язувати задачі і проблеми різного рівня складності в сфері дорадництва, що передбачає застосування базових теоретичних знань, розвинутої системи логічного мислення, комплексу теорій та методів педагогічних наук;
- використовувати професійно-профільовані знання для розроблення інформаційно-консультаційних (дорадчих) послуг;
- надавати дорадчі послуги за допомогою технічного, інформаційного і програмного забезпечення, у тому числі за допомогою сучасних автоматизованих систем;
- визначати ефективність консультативних (дорадчих) послуг в освітньо-професійній сфері.

V. Короткий зміст освітнього компонента

Тема 1. Моделі дорадчих служб у різних країнах світу. Дорадництво Німеччини. Офіційне дорадництво. Недоліки офіційного дорадництва. Дорадництво у сільськогосподарських палатах. Дорадчі кола. Приватне дорадництво. Дорадництво в США. Канадська модель дорадництва. Особливості дорадчих служб в Україні.

Тема 2. Офіційне дорадництво. Недоліки офіційного дорадництва. Організація інформаційно-консультаційної діяльності. Статистичне моделювання та прогнозування в дорадництві. Організація навчання в дорадництві. Планування інформаційно-консультаційних програм в дорадництві.

Тема 3. Особливості дорадчих служб в Україні. Суб'єкти дорадчої діяльності. Дорадча служба, дорадник. Основні завдання дорадчої діяльності.

Тема 4. Закон та інші нормативні акти, що регулюють дорадчу діяльність. Розвиток дорадництва в Україні. Сучасний стан дорадчої діяльності та міжнародна співпраця.

Тема 5. Бізнес-планування дорадчої служби. Дорадництво як інформаційно-консультаційне обслуговування органів державного управління та самоврядування населення. Консультативно-методична допомога педагогам і навчальним закладам. Принципи підготовки фахівців з освітнього і педагогічного дорадництва.

Тема 6. Види дорадчих послуг та визначення їх ціни.

Формування партнерств задля просування ідеї та розвитку дорадництва; ґрунтовний аналіз проблем розвитку дорадництва як на місцевому, так і на національному рівнях; активізація навчання дорадників та експертів-дорадників за програмами базової підготовки закладами вищої освіти. Навчання експертів-дорадників.

Тема 7. Фінансування дорадчої діяльності: джерела, умови тощо. Дорадчі служби й консалтингові організації та нормативно-методичні матеріали щодо їх діяльності.

Тема 8. Процес консультування та його види. Впровадження освітньої (навчальна, наукова, методична) діяльності на принципах відповідальності, законності пріоритетності загальнолюдських цінностей. Навчання та перевірка знань керівників та посадових осіб підприємств, незалежно від форм власності, підпорядкування та видів діяльності.

Тема 9. Оцінювання ефективності консультування. Схема процесу консультування. Місце комунікації в процесі консультування. Види консультування та їх характеристика. Фази консультаційного процесу. Етапи консультаційного процесу. Особливості підготовки консультаційного процесу. Мета та завдання попереднього діагнозу проблеми в консультуванні. Внутрішні та зовнішні джерела інформації в консультуванні. Права та обов'язки дорадника та клієнта, що визначає угода про консультування. Особливості формування попиту на консультаційні послуги дорадчих служб в Україні. Особливості зовнішньою і внутрішньою оцінки ефективності роботи дорадчої служби. Вимоги до системи показників оцінки роботи дорадчих служб. Методика оцінки суспільної ефективності роботи дорадчої служби. Оцінка ефективності дорадчої служби з погляду регіонів. Оцінка ефективності дорадчої служби з позиції конкретних клієнтів.

VI. Назва кафедри та викладацький склад, який буде забезпечувати викладання курсу

Кафедра медико-біологічних і валеологічних основ охорони життя і здоров'я: доцент Шеремет І. В., асист. Василенко К. С.

VII. Обсяги навчального навантаження та терміни викладання курсу

На вивчення освітнього компоненту відводиться 90 годин (3 кредити ЄКТС), з яких лекційних – 8 годин., семінарських – 10 годин, лабораторних – 8 годин, самостійної роботи – 64 годин.

Дисципліна вивчається у VIII семестрі.

VIII. Основні інформаційні джерела до вивчення освітнього компоненту

1. Бурлаєнко Т. І. Педагогічне дорадництво і консалтинг в сучасній освітній діяльності Польщі // Науковий вісник УМО: Електронне видання. — К.: ДВНЗ «Університет менеджменту освіти», 2017. — Випуск 2. Частина 1. — 346 с.
2. Верба В. А., Решетняк Т. І. Організація консалтингової діяльності: навч. посібник. — К.: КНЕУ, 2000. — 244 с.
3. Гуменюк В. В., Наумчук І. А. Науково-методична робота з педагогічними кадрами. — Кам'янець-Подільський: ПП Машак М. І., 2005. — 160 с.
4. Жерносок І. П. Організація науково-методичної роботи в школі. — Х.: Вид. група «Основа», 2006. — 128 с.
5. Кумицький С. П. Основи організації інформаційної діяльності у сфері управління: навч. посібник / С. П. Кумицький. — К.: МАУП, 2002. — 224 с.

IX. Система оцінювання: модульний контроль, залік.

Поточний контроль: здійснюється на кожному практичному занятті відповідно до конкретних цілей теми з метою перевірити ступінь та якість засвоєння матеріалу відповідно до розкладу та відповідно до робочої програми. У процесі поточного контролю оцінюється самостійна робота студента шляхом усного та письмового опитування, перевірки конспектів та письмових завдань, модульних контрольних робіт.

Підсумковий контроль: залік у VIII семестрі.